

ஓம்

நயகேசரி

(கல்வி அனுபந்தம்)

“கற்பவை கற்றுக் கற்றாங் கொழுக”

புத்தகம் 2

சன்கைம்: வெகுதாரியவ்ரு தைம் ௧௯௩௨ (29-1-39)

இல. 15

வீட்டு வேலை

“பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுவேலை கொடுப்பது ஒரு தீமையான முறையாகும். வீட்டு வேலையின்றி எமது பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி விருத்தியடைந்தது. இவ்வண்மையைப் பலவருட அனுபவத்தாலும் பரிசீலனை செய்து பற்றிப்பெறுகளாலும் அறியக்கூடியதாக விருந்தது.

மேற்கூறிய பரிசீலனைப் பெறுபெறுகள் பன்னிரண்டு வருடங்களிலும் சிறந்தவை. பரிசீலனையிற் சித்தியடைந்த பிள்ளைகள் முதல் மூன்று வருடங்களிலும் வீட்டுவேலை ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. அவர்கள் பிற்பகுதியில் இரவில் ஒருமணி நேரம், மாத்திரம் வேலைசெய்தார்கள்.

பகலில் வேலை செய்து இளைத்துப்போயிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அதிகம் வீட்டுவேலை கொடுத்து அதிக சித்தியைப் பெறவிருப்பும் உபாத்திராருக்கு இது ஒரு நல்ல மறுமொழியாகும். பிள்ளைகள் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதிலும் பார்க்க கதைகள் எழுதுவதிலும், பேசும் படம் பார்ப்பதிலும், நாடகங்களை வாசித்தலிலும் காலங்கழிப்பது மிகவும் சிறந்ததென்பது என் கருத்து”

—R. E. Knowles

“வீட்டுவேலைசெய்யும்பிள்ளைகள் பிறருக்குக் குற்றஞ்செய்ய நேரமில்லாதவர்களாய் நன்மையான வாழ்க்கையை நடத்துவார்கள்.”

— Mr. Cril Drabble.

“பிள்ளைகள் தங்கள் இஷ்டப்படி வேலைகளைச் செய்வதைத் தடுப்பதால் நான் வீட்டுவேலை முறையை அதுசரிக்கவில்லை.

எமக்கு அளவுக்கு மிஞ்சிய வீட்டு வேலையில் நம்பிக்கையில்லை. அதிகம் வீட்டு வேலை பிள்ளைகளை வேறு வேலைகளைச் செய்யவிடாது தடுக்கும்.

வீட்டுவேலை யில்லாவிட்டால் நமது எண்ணப்படி பழம் பாடங்களைத் திருப்பிப் படியாது விட்டுவிடுவோம். உபாத்திராயருடைய மேற்பார்வையின்கீழ் நாம் பழம் பாடங்களைத் திரும்பவும் படிக்க விரும்புகின்றோம்.

நாங்கள் ஒழுங்காகப் படிக்கிறோமோ என்பதற்கு எமது வீட்டு வேலைதான் அறிகுறியாக விருக்கின்றது.

வீட்டு வேலையில்லாவிட்டால் கடைசியும் பழம் பாடங்களைப் படியாமல் விட்டுவிட்டுப் பரிசீலனை வந்தவுடன் மிகவும் கஷ்டப்படுவோம். பரிசீலனையிற் பூரண சித்தியடைதலும் கஷ்டமான விஷயமாகும்.”

— Betty Ridley

“வீட்டு வேலை கொடுப்பதினால் சில கன்மைகள் விளையக்கூடியபோதிலும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய சில தீமைகளை உன்வி எமது பள்ளிக்கூடத்தில் கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுவேலை கொடுப்பதில்லை”

—M. H. C. Stearman.

“வீட்டு வேலை பிள்ளைகளை அமைதியாகவும், குழப்பம் இல்லாமலும் இருக்கச் செய்வதால் அதனால் திங்குகள் ஒன்றும் விளைவதற்கிடமில்லை. சரிசுகத்துக்கும் ஒரு கேடும் விளைவதில்லை”.

—Mr. W. Lewis.

குறிப்பு

பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுவேலை கொடுக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி நமது காட்டு உபாத்திராயர்கள் தமது அபிப்பிராயத்தைக் கல்வியனுபந்தத்திற் பிரசுரிப்பதற்கு எழுதியனுப்பும்படி வேண்டிக்கொள்ளப் படுகிறார்கள். (ப—ர்.)

எந்த படலமும் எழுதா இறைவடிவைச், சிந்தைமட லாவெழுதிச் சேர்ப்பேகே பைங்களியே.

புஞ்சு மாப்பிள்ளை

“வ. இ.”

சினிமா பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் இருந்த ‘பெஞ்சு’ சக்கு முதல் ‘பெஞ்சி’ ல் ஒரு ‘பெரிய மனிதர்’ உட்கார்ந்திருந்தார். [வாசகர்கள் பெரிய என்ற சொல்லுக்குச் சாதாரண அர்த்தத்தைக் கொள்ளவும்; அதாவது ‘நல்ல வாட்ட சாட்டமுள்ள மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தார்’ என்று விளக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.] அவர் தலையிலே வைக்கோல் கற்றைபோல் சுற்றியிருந்த பழையகாலத்துச் சால்வையும் காதினிலே விளங்காவின்ற கடுக்கன்களுமே அவர் ஒரு அகாசிரியர் பேர்வழி என்று நினைத்தன. அவருடைய தலைப்பாகை நண்பன் சுந்தரம் சினிமா பாப்பதற்கு முட்டுக்கட்டையாயிருந்தது. அவன் ஒருபுறமாகச் சாய்ந்துகொண்டு பார்த்தால் அந்தப் பாவிடும் அந்தப்பக்கத்துக்கே தலையைச் சாய்ப்பார். இந்தப்பக்கம் சாய்ந்து பார்த்தால் அந்தப்பக்கமே சாய்ந்து விடுவார். இப்படியே தொந்தரவாயிருந்ததால் சுந்தரம் அவரிடம், “இந்தாருங்கோ, தலைப்பாகை மறைக்கிறது” என்றான். அவன் கூறியவை ‘பெரியவரின்’ செவிகளில் புகுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

படத்திலே காட்டப்பட்ட ஹால்யத்துக்காக நாமெல்லோரும் குடர் புறப்படச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம். அதைக் காண்பதற்குச் சுந்தரம் தவித்தான். அந்தத் தலைப்பாகை மறைத்துக்கொண்டது. அவனுக்குத்தலைக்கு மேல் கோபம் போங்கியது.

“ஓய், உம்முடைய கிரீடத்தைக் கொஞ்சநேரம் கீழே எடுத்தாவையும்” என்றான்.

அந்த மனுஷர், “காதினலி குண்டல மிரண்டா”த் தலையை அசைத்து நாளை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஆதலால் அவன் கூறியவை கேட்கவில்லை. “என்ன கானும், செவிடா? உம்முடைய கிரீடத்தைக் கீழே வைவும் என்றால் கேட்கலையோ?” என்றான் பின்னரும் சுந்தரம்.

அதுவும் செவிகளில் புகுந்ததாயில்லை. உடனே சுந்தரம் அவருடைய தலைப்பாகையைப் பிடுங்கி அவரிடம் எறிந்தான். அவர் திரும்பி அவனை முறைத்துப் பார்த்தார். அதற்கு “நான் மனமதனுமில்லை; நீர் சிவபெருமானுமில்லை, வீணாக ஏன் விழிக்கிறீர்?” என்று சுந்தரம் கூறிவிட்டு தன்பாட்டில் காட்சிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சிறிதுநேரம் பார்த்துவிட்டு அவர் திரும்பிவிட்டார்.

சினிமா பார்த்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்துகொண்டிருந்தோம். வழியில் அந்தப் பெரிய மனுஷர் சென்றுகொண்டிருந்தார். “அதோ போகிறார் நமது தலைப்பாகை ஆசாம்” என்று சுந்தரம் காட்டினான் “நாட்டுப்புறத்தான் போலிருக்கு;” என்றேன். “என்னவானும் கிடக்கட்டும் வா, ஒருமுறை அவருடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுப்பார்ப்போம்” என்றான் சுந்தரம்.

சுந்தரம் ஒரு வாயடி; எந்த அறியாத மனுஷருடனும் ஏதோ தொடர்புடையவன் போலச் சமர்த்தாகச் சம்பாஷிப்பான். “வாயிருந்தால் வங்காளம் போகலாம்” என்ற பழமொழிக்கு அவனுடைய செயல்கள் தக்க உதாரணங்களாயிருக்கும். அவனுடைய கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லமுன் அவன் அந்த மனுஷரிடம் பேசத் தொடங்கிவிட்டான்.

“ஏன் மாமா, நான் தலைப்பாகையைப் பிடுங்கினேனென்று ஏதாவது மனதலாபமோ?” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் சுந்தரம்.

“நீ சிறுபிள்ளை தெரியாமற் செய்துவிட்டாய். அதற்கு என்ன கோபம்?” என்றார் பெரியவர்.

சுந்:— தாங்கள் ஒரு பெரிய மனுஷராயிருந்தபடியால் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்; வேறு யாராவதாயிருந்தால் என்ன வெல்லாமோ செய்திருப்பார்கள். அவருடைய உச்சி குளிர்ந்துவிட்டது.

பெரி:— அதெல்லாம் நடந்தவிலையம். விட்டுத்தள்ளு. சுந்:— தாங்கள் இருப்பது எங்கே?

பெரி:— புளியஞ்சேரி ஊர்.

சுந்:— சுத்தமான நாட்டுப் புறந்தானே.

பெரி:— ஆமாம். நீர் இருப்பதெங்கே? என்ன முயற்சி.

சுந்:— இந்த ஊர்தான் நான் இருப்பது. பி. ஏ. பால் செய்திருக்கிறேன். மேல்படிப்புக்குச் சிமைக்குப் போகப்போகிறேன்.

பெரி:— தகப்பனர் என்ன தொழில் செய்கிறார்? சுந்:— அவர்தான் இந்த ஊருக்கு உடையார்.

பெரி:— அப்படியா? பெரிய சூழிழும்போலிருக்கே. சுந்:— ஆமாம்; நீங்கள் ஏங்கே வந்தீர்.

பெரி:— இங்கே மகளுக்கு மணம் பேசியிருக்கிறேன் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துப்போக வந்திருக்கிறேன்.

சுந்:— யாரோ மாப்பிள்ளை?

பெரி:— பெயர் மறந்துவிட்டேன். இங்கிலீசு கொஞ்சம் படித்திருக்கிறோம். கைகையப்பாததால் கோட்டவேலை செய்கிறோம். தகப்பனாரும் கமத்தையில்ல்தான் செய்கிறார். அவர்களுடைய வீடு இந்தத் தெரு

விலேதான் இருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். உமக்குத் தெரியுமா? என்று அந்த மனுஷர் கூறிக்கொண்டு வரும்பொழுது வழியிலே சுந்தரத்தினுடைய தந்தை வேலர் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் எக்களுடன் வந்தவர் “என்கானும் வேலரே தேடிய பூண்டு காலில் சிக்கியிருக்கிறதே. உம்மைத்தேடிக்கொண்டு வந்தால் வழியில் சந்தித்து விட்டார். நீர் வந்திராவிட்டால் நான் உம்முடைய வீட்டைத் தேடியலை வேண்டியிருக்குமே” என்றார்.

“அப்படியேன் அலையவேண்டும். நீர்தான் மாப்பிள்ளையைக் கையோடே கூட்டிக்கொண்டு வருகிறீர்; அத்தோடு நிற்கிறேன் மாப்பிள்ளை” என்று சுந்தரத்தைக் காட்டினார் வேலர்.

அந்தமனுஷர் இடிபிழந்தவர் போலானார். தம்மையும் மறந்து “இந்தப் புழுக்கு மாப்பிள்ளையா!” என்று கூறி விட்டார்.

கண்ணுள்மணி போல்இன்பங் காட்டி. எனைப்பிரிந்த, தின்னியரும் இன்னம்வந்து சேர்வாரோ பைக்கினியே.

தன் தொழிலே தனக்குகந்தது

(இதில் வரும் பெயர்கள் எவரையும் சுறிப்பனவல்ல)

(S. ஆறுமுகம், கொக்கிராய்.)

(முற்றொடர்)

“மாரச்சு” மாசம் 31-ந் திகதி ஒருவீட்டில் ஒருமனுஷி இறந்துவிட்டாள். அந்த வீட்டுக்கு உப தேசியார் (முத்தவர்) போகிறார். இளையவரும் பைய மெல்லப் பதுக்கிக்கொண்டு தமையனுக்குப்பின் போகின்றார். ஏன் தெரியுமா? என்னமாதிரி உபதேசிக் கிறார் என்று பார்க்கிறதற்குத்தான்! உபதேசியார் அந்த வீட்டுக்குப் போனதும், இறந்தவளின் மகன் விம்மி விம்மி அழுவதைக்கண்டு, “பிள்ளாய் அழாதே, உனக் கும் தாய்தான், எனக்கும் தாய்தான், இங்கே இருக் கிற எல்லாருக்கும் தாய்தான், அதற்காக வருந்தக்கூ டாது. அந்த ஆவி சாந்தியடைவதாக!” என்று இன்னொ ரன்ன பிறவங் கூறித் தேற்றினார். இளையவர் இதெல் லாக் கேட்டுப், பாடமாக்குகின்றார், தமையனுக்கு முந்தி வீட்டுக்கு ஓட்டம்பிடிக்கிறார். (கதைபும் ஓட்டம்பிடிக்கிறது.)

மற்றநாள் ஓப்பிரல் மீ 1-ந் திகதி இளையவர்தான் உபதேசியாராகிறார். அவருடைய கஷ்டகாலம்போலும் அன்னைக்கும் ஒரு மனுஷி இறந்துபோனாள். இளைய வர்தான் உபதேசியாராகப் போகிறார் அந்த வீட்டில் அநேகம்பேர் கூடியிருந்தனர். இறந்தவளின் புருஷன் மிகுந்த கவலையோடு ஒரு புத்தகிவிருந்தான். புதிய உபதேசியார் அவனுக்குநிற் பையம் நின்றகொண்டு தமையன் சொன்னதைப்போல “பிள்ளாய், பிள்ளாய்...” என்று கூப்பிட்டார். புதிய உபதேசியாரிலும் கவலையுற் றிருப்பவனுக்கு வயது கூட. அவனின் கவலை உடனே சினமாக மாறினது. என்ன செய்கிறது என்று பேசா மலிருந்தான். உபதேசியார் மீண்டும், “பிள்ளாய் அழாதே. உனக்கும் பெண்சாதிதான், எனக்கும் பெண்சாதிதான், இங்கே இருக்கிற (ஆண்களைச்சுட்டி) எல்லாருக்கும் பெண் சாதிதான், அதற்காக வருந்தக்கூடாது. அந்த ஆவி சாந்தி அ.....” என்று சொல்லிமுடிவுமுன்னே பாவம்! ‘விழுந்தது அடி; ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று. ஒன்றிரண்டா? இல்லை, பலப்பல, என்ன? ஒருவனின் மனைவியை எல் லாருக்கும் மனைவியென்றால் யார்தான் விடுவார்கள்? இறந்தவீட்டில் இருந்த ஆண்கள், பெண்கள் எல்லாரும் இறந்தது விழுந்து சிரித்தார்கள். பாவம்! “அந்த ஆவி சாந்தி அடைவதாக” என்று சொல்லத்தொடங்கியதை முடிப்பதற்குள் மூட்டைக்கணக்காக வாங்கித் கட்டிக் கொண்டு ஒருவருக்கும் சொல்லாமலே ஓட்டம்பிடிக்கிறார். தம்பியார் ஓடிவருவதைக்கண்ட முத்தவர் “என்ன தம்பி ஏன் ஓடிவருகிறாய்?” என்று ஆத்திரமாய்க்

தென்றல்

[தேநர் வித்துவான், S. உமைதாணுபிள்ளை]

1. தென்றல் காற்றே ஓடிவா!
தேசமெங்கும் சுற்றிவா!
மன்றந்தோறும் நின்றுவா!
மாடங்களிற் புகுத்துவா!
2. நல்லவழியே நடந்துவா!
நறுமணத்தைக் கொண்டுவா!
புல்லரோடு கூடாதே
பூசுஅக்கு நில்லாதே.
3. கண்டுள்ளே நாளாச்சே
காலமெல்லாம் வீணாச்சே
பண்டுள்ளேப் பார்த்ததே
பாரிலிள்ளும் பாரேனே.
4. முன்னையாய் நின்றுநீ
முதற்பெயலைக் கொண்டுவா!
உன்னைக்காண் உலகோரும்
உளமகிழ்ந்து நிர்பாரே.
5. பூஞ்சோலை புரந்துவா!
புதுகலத்தைக் கொண்டுவா!
நாஞ்சில் செழிக்கவே
நலமுடனே ஓடிவா!
6. மாதந்தோறும் வந்துநீ
மனக்கவலை போக்கவே
சீதமுக்க காட்டியே
சேர்வாரே தென்றலே!

ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தம்

தனிப்பிரதி விலை சதம்—3

25 பிரதிகள் விலை சதம்—50

தபாற் சேலவு வேறு

ஆண்டுச்சந்தா ரூபா 2.

முற்பணமின்றி அனுப்பப்படமாட்டாது

சேட்டார். இளையவர் நடந்தவற்றைச் சொல்ல, முத்த வருக்கு அடங்காச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ஆயினும், அடக்கிக்கொண்டு தம்பியாரை அருகிலழைத்து, “கம்பி! கழுதையொன்று நாய்போலக் குரைத்து வண்ணைரிடம் அடிபட்டது தெரியுமா? என்று அந்தக் கதையையும் சொல்லித் தன் தன் தொழிலே தன் தனக்குகந்தது என்று புத்தி சொல்லி, முன்போல இருவரும் ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்துவந்தனர். இதுபற்றியே “தனக்கடாச் சிங்க ளம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்” என்றலகோர் கூறுவர். தாத்தாவுக்கும் பாட்டிக்கும், சகோதர சகோதரி கட்டும் தவிர்த்தனி வந்தனம்.

எடார் மலர்குடேன் எம்பெருமான் பொன்னடியாம், வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைக்களியே.

பிச்சைக்காரன் வேஷ்டி

சிறுவர் கதைப் போட்டியிற் பரிசுபெற்ற கதை.

சின்னம்

[ந. கந்தசாமி]*

ஒருநாள் நான் எனது தந்தையாரது சொற்படி கடைக்குச் சென்று திரும்பி வருகையில் என்முன்னால் ஒரு பிச்சைக்காரன் சென்றுகொண்டிருந்தான். அதுசமயம், எங்கிருந்தோ பிச்சைக்காரண்ணே! என்றொரு சப்தம் கேட்டது. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒருவரையும் காணவில்லை. அச்சமயம் அவனது வேஷ்டி பிப்படவென்றடிக்கக் கண்டேன். பிச்சைக்காரனுட்கிரும்பிப் பார்த்தான், ஒருவரையும் காணவில்லை. என்னைத்தான் கண்டான். ஐயா! நீங்கள் தானா என்னைக் கூப்பிட்டீர்கள் என்று கேட்டான் அவன். நான் இல்லையென்று சொல்லி, உன் வேஷ்டி காரணமீற்றிப் படபடவென்றடிப்பதேன்? என்று கேட்டேன். அந்நேரம் “பிச்சைக்காரண்ணே! நான்தான் உனது வேஷ்டி கூப்பிட்டது” என அவன் வேஷ்டி கூறியது. நான்கள் இருவரும் பிரமித்துவிட்டோம். என்னண்ணே! பிரமிச்சு நிற்கிறீர்கள். என் சரித்திரத்தைக் கேட்டீர்களாயின் நீங்கள் கட்டாயம் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். என்னை மனிதர் எவ்வளவு பிரதானமென்று அறிந்திருந்தும் நாயை மதிக்கும் மதிப்பே மதிக்கிறார்கள்.

முன்னொரு காலத்தில் இந்தியாவின் ஓர்சாரில் பல இலவமரங்கள் முனைத்தன அவைகளுக்கு ஒரு மனிதன் நீர் ஊற்றிப் பாதுகாத்து வந்தான். அவனது அருளாலும் கடவுளானாலும் எல்லா மாங்களுமே பூத்தக் காய்த்தன. பின் அக்காய்கள் எல்லாம் முத்திப் பழுத்தன. பின்னர் அவைகள் எல்லாம் வெடித்தன. புழுவானது கூட்டுப் புழுவாகி வெளிப்பட்டது போல் பஞ்சு என்ற காரணப் பெயருடன் அக்காய்களினின்றும் வெளிப்பட்டோம். அப்படி வெளியாகிய காய் சந்திரவார்போன்ற எங்கும் செல்லும் தன்மையுடையவர்களாய் இருந்தோம். மனிதருடன் ஆகாயத்திற் செல்லும் வன்மையுடையவர்களாய் இருந்தோம். நான்களும் சந்தோஷமுள்ளவர்களாய் இருக்கும்பொழுது ஆ! அந்தப் போலி மனிதன் செய்த செய்தகையை இப்பொழுது கீழைப்பினும் என் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தோடா நிற்கின்றது. அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா?

எங்கள் எல்லாரையும் பிடித்து, ஒரு பெரிய கப்பலிலேற்றிப் பெரிய தனவந்தரம் காணமுடியாத சீமைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். அங்குள்ளவர்கள் எங்களை ஒரு யந்திரத்திலிட்டு மிகவும் துன்பப்படுத்தி தூலாக்கினார்கள். பின்னர் அந்தூல்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துச் சிலரை வேஷ்டிகளாகவும், சிலரைச் சேலைகளாகவும் செய்தார்கள். அப்படியகப்பட்ட வேஷ்டியினது வகுப்பில் நானுமொருவன். அவர்கள் பின்னர் எங்கள் எல்லோரையும் ஒரு பெட்டிக்குள் மூச்சு விடாதபடி அடைத்து, அதோ தெரியும் கடைக்கு அனுப்பிவிட்டனர். அக்கடை முதலாளி மிகவும் நல்லவர். அவர் எங்கள் எல்லோரையும் ஒரு கண்ணாடி அலமாரியில் வைத்துவிட்டார். நான்கள் துன்பயின்றி யிருந்தோம். எங்கனது சந்தோஷத்தை நீக்கித் துன்பத்தைக் கொடுப்பதற்குப்போலும், சில பூச்சிகள் வந்து எங்களை அரிக்கத்தொடங்கின. அதனால் நான் மிகவும் துன்பமடைந்தேன்.

ஒருநாள் (அதாவது இன்று) எங்கனது துன்பத்தைக் கண்டு சகியாததாற்போலும் முதலாளியார் என்னையும்மிடம் வந்தார். இவ்வளவு காலமும் துன்பத்தை யொருவாறு சகித்து வந்தேன். இனிமேல் எத்தகைய துன்பங்களை அனுபவிப்பேன்?

அதோ தெருவின் மூலையில் ஆந்தையோல் முழித்தபடி நிற்கிறானே, அவன்தான் சின்னம். பாவம், ஏழைப் பறைப் பைபுலும் பிறந்துவிட்டான். பிறந்த குற்றத்தை அனுபவித்துத்தானே தீரவேண்டும். ஏனெனில், ஹிந்துமதத்தின் நியதியே அதல்லவா?

அவனை ஒவ்வொருநாட் காண்பிலும் அந்த இடத்திலேயே வாயில் விரலை வைத்துக் கடித்தவண்ணம் முழித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் காணலாம். வீதியால் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லும் பையன்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதில் அவனுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தம். அவனுக்கு வயது எட்டு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இன்னும் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லவில்லை. ஆனால், அவனுக்குப் பள்ளி செல்வதென்றால் அபார ஆசை. கந்தன் அவனது தகப்பன்; கொல்லாதவன்; குடிக்காரன்; வீணன்;..... இன்னும் ஏன்னென்ன கேட்ட குணங்கள் உலகத்தில் உண்டோ. அவையெல்லாம் அவனிடம் இருந்தன. அவனுக்கு அண்ணாசாமிச் செட்டியார் வீட்டில் பண்ணைத் தொழில். உழைப்பதில் முக்கால்வாசியைக் கள்ளுக்குக் கொடுத்துவிடுவான். மிச்சத்தைக் கொண்டுதான் ஜீவனோபாயம். ஆகவே சின்னனை எப்படிப் படிப்பிக்கமுடியும்.

ஒருநாட் காலை 8 மணி சமயமிருக்கலாம், பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களெல்லாரும் குடிமாளிக் கொட்டிக்கொண்டு தெருவழியே செல்கின்றார்கள். சின்னன் சந்தின் மூலையில் முழியியடியே நிற்கிறான். பையன்களில் பாறு ரொம்ப நல்லவன். கிலெட்டர் முத்துசாமிப்பின் மகன். சின்னனிடம் அவனுக்கு ஏற்கனவே அநுதாபம். அன்று தலையை முழந்தாளில் வைத்து முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு அமுதவண்ணம் இருந்ததைக் கண்டதும், “ஏனப்பா அழுதிறாய்” என்று கேட்டான். கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு “அப்பா.....குடித்துப் போட்டு வந்து.....அம்மாவுக்கும் எனக்கும்....ஊ.....ஊ...உ....” என்று ராகம் இழுத்தான் சின்னன். பூறு “அம்மாவுக்குத்தான் அடித்தான்; பாவம், உனக்கேன்

* இவர் இரண்டாம் முறையாகப் பரிசு பெற்றிருக்கிறார்.

பேனோ தெரியவில்லை என நின்று துன்பப்பட்டுது. உடனே நான் எனது சால்வையைப் பிச்சைக்காரனிடம் கொடுக்க, அவன் அதனைக் கட்டிக்கொண்டு, கட்டியிருந்த அவ்வேட்டையை அவிழ்த்தெறிந்தான். நானும் வீடு சேர்ந்தேன்.

(175) கு. கந்தையா J. S. C.

கொல்லக்கூட்டி. சைவவீதியொசாலை.

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தஅன்பே பூசையென்ற, நல்லோர்போல் லாவணியும் நாடுவரோ பைங்கிளியே.

அடித்தான்?" என்று வினவினான். சின்னான் "பள்ளிக்குப் போகவேண்டுமென்று சொன்னேன். வந்துவிட்டது அப்பாவுக்குக் கோபம். நன்றாயடிச்சப்போட்டா" என்றான் அழுதவண்ணமாக. "ஓ, அழாதே; உனக்குப் பள்ளிக்குப்போக ரொம்பப் பிரியமா? சரி, நாளைக்கு அப்பாவுக்குச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் என்னேடே வந்துவிடு, இரண்டுபேரும் போகலாம்" என்று தேற்றினான் பாலு. பாவம், சின்னான் "புத்தகம் வேண்டக் காசு தரமாட்டானே அப்பா" என்று சொன்னான் பாலு "விட்டில் பழம் புத்தகம் கிடக்கிறது. நாளைக்காலையில் கொண்டு வருகிறேன், காலை இவ்விடத்தில் வந்துநில்" என்று சொல்லிவிட்டு, சுந்தன் திரும்பி மறைந்துவிட்டான்.

அன்று பின்னேரம், சின்னான் தனது கந்தைத் துணிகளை நன்றாக அலசிச் காயவிட்டான். ஆனால் நெடுநாளைய "ஊத்தை" போகிறேனென்கிறதா? என்றாலும் தோய்த்தலுந்த வஸ்திரத்தில் ஏதோ ஒரு ஒளி இருக்கவே செய்கிறதல்லவா? அடுத்தநாட் காலை பல் பல் வென்று விடியுந் சமையத்தில், சின்னான் கண்களைக் கசக்கியவண்ணம் பருக்கையிலெழுந்துகார்த்தான். சில நியஷங்களில் ஆற்றுக்குச் சென்றுவிட்டு வந்து, பழஞ்சேற்றுப் பாளையண்டைவந்து பார்த்தான். மிகவும் பிரயாசத்தின்பெரில் இரண்டேபிரண்டு சேற்றுப் பருக்கைகள் கையில் அகப்பட்டன. பாவம், அதனை அவசரமாய் வாயிலிட்டுக்கொண்டு வீதியில் வந்து காத்துக்கொண்டிருந்தான் பாலுவை எதிர் நோக்கிப் பாலுவும் சிறிது நேரத்தின்பின் வந்தான். இருவரும் பள்ளிக்குச் சென்றார்கள்.

வாத்தியார் கணபதிப்பிள்ளை, தனது நீண்ட மீசைகளை முறுக்கிக்கொண்டே வகுப்பில் புகுந்தார். பையன்களின் இரைச்சல், உபாத்தியாயரின் ஒட்டியுலுந்த திருவதனத்தைக் கண்டதும், 'கப்பிப்' என்று அடங்கி விட்டது. சுற்றும் நோக்கிய அவர் கண்களின் திருஷ்டி, கப்பினருகில் அடக்க ஒடுக்கமாய் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பையன்மேல் விழுந்தது. "பயலே! நீ யார்?" என்று தூக்கிப்போட்டார் ஓர் கேள்வியை. சின்னான் வந்து நின்றான். "நான்தான் கந்தன் மகன்" என்று பதில் கூறினான். வாத்தியார் "எந்தக் கந்தன்?" என்று கேட்டார். சின்னான், "அண்ணாசாமிச்செட்டி விட்டில் வேலை பார்க்கிறேன்—அவர் மகன்" என்றானே, இல்வையோ வாத்தியாரின் பற்கள் நெறுநெறுத்தன. "அடித்துத் தூத்துங்களடா" என்ற சொற்கள் கடினமாக அவரது வாயினின்றும் வெளிவந்தன. பாவம், பறையனாய் பிறந்துவிட்டானே, அதை அதுபவித்துத்தானே தீரவேண்டும்!

சின்னான் வித்தியாசாலை வாயிலில் வந்துநின்ற அழுதுகொண்டிருந்தான். அவன் இன்னும் இவ்வுலகின்

போக்கை உணரவில்லை. தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டு விம்மினான். என்ன செய்வான்? அவ்விடத்து மரத்தில் சாய்வதைவிட பாவம், சாய்ந்ததும் நித்திரையிலாழ்ந்து விட்டான்.

சட்டாம்பிள்ளை சட்டநாத முதலியார்முன் சின்னா கொண்டிருந்தான் சின்னான். அரிச்சுவடி அப்போதான் படிக்கிறான். "ஆனா, அம்மன்னா, கும்மன்னா, சிம்மன்னா, சோனா, பானா, பாவன்னா, தானா, தாவன்னா என்று ஏதோ வாயில் வந்தபடி பிதற்றினான். வாத்தியாரது கருமான கைகள், இவன் கைகளைச் சுற்றி வளைந்தன.

இதெல்லாம் வெறுங்கனவு. ஆனால் கண்ணை விழித்ததும், சின்னானது கைகளை மெய்மெய்யாக யாரோ வளைத்துக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான். ஆம், கந்தன் சின்னானைப் பறபறவென்று இழுத்துக்கொண்டு சென்றான் விட்டிழிந்து. ஐந்தாறு பலமான அடிகளும் விழுந்

தாத்தாவின் தந்தி!

அடுத்த வாரம் தாத்தா ஒரு பேரிய விஷயத்தைச் சொல்லப்போகிறார். உங்களுக்கெல்லாம் அதிஷ்டம் கிளம்பப்போகிறது. ஆகையால், இளைஞர் சங்க அறிக்கையில் தாத்தா சொல்வதை அடுத்தவார இதழில் பார்க்கத் தவறாதீர்கள்!

தன, விட்டைவிட்டுச் சொல்லாமல் வெளிக்கிட்டதற்காக, அன்றிரவு சின்னானுக்கு ஜூரம் கண்டது. பாவம், ஜூரம் விட்டதும் புத்தி சற்றுப் பேதித்தது. 'அம்மன்னா, ஜிம்மன்னா, மெய்மன்னா, ஷம்மன்னா,' என்று அரிச்சுவடி வாசிக்க ஆரம்பித்தான். பாவம் இரண்டு நாட்களில் பயித்தியம் முதிர்ந்தது.

அதோ தெருக்கோடியில் செல்லும் பயித்தியம் அதே சின்னான்தான். காலதேவன் அவனுக்கு எவ்வளவு மாற்றத்தைக் கொடுத்துவிட்டான். காலசக்கரத்தின் சுழலில் அகப்பட்ட சிறுவன் சின்னானது உடல் அந்தோ, சுருங்கி வற்றிப்போய்விட்டது. என்னவோ பிதற்றுக்கொண்டே! ஆமாம், 'அம்மன்னா, ஜிம்மன்னா, ஷம்மன்னா,' என்ற அதே பாடந்தான்.

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கத் தவிரெனவே, விண்டபெரு மானியும்தான் மேலவனே பைக்களியே.

மாலைக்காலம்

சகோதரர்களே! கவனியுங்கள்!

[வ. நடராசா]

சூரியன் பகல் முழுவதும் தன் கிரணங்களை உக்கிரமாக வீசி, மேற்றிசையிலே இளைத்தவன்போன்று உக்கிரமான ஒளியையுமிழந்து, செழுமைபான கிரணங்களை நீட்டியவண்ணமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

கிரணங்களைக் கவர்ந்த முகிற் கூட்டங்கள், பல நிறங்களைக் காட்டிப் பகுத்தறிவில்லாத பறவைகளையும் மகிழ்ச்சியுடன் அந்நேரத்தில் தென்றற்காற்று வீசுகின்றது. நார்புறமுழிருந்து நறுமணம் கமழ்கின்றது. வண்டிகள் இரைகின்றன. குயில்கள் கூவுகின்றன. பறவைகள் தத்தம் கூண்டுக்குச் செல்கின்றன. விலங்கினம் தம் வீடுகளைக்கிச் செல்கின்றன. புருடரும் பெண்டிரும் உலாவப் போகின்றனர். கமக்காரர் தங்கள் கமங்களினின்றும் வீடுகளைக்கிச் செல்கின்றனர். இடையர்கள் ஆடுமாடுகளை வீடுகளுக்குத் தூத்திச் செல்கின்றனர். தாமரைப் புஷ்பங்கள் தம் இதழ்களாகிய கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. சமுத்திரத்திலுண்டான நுரையில், சூரியனொளி படுதலினாலே பலநிறங்களைக் கண்டு பாலைவனமாக இரத்தினக் கற்கள் மிதந்து வருகின்றனவோ? என மயக்கமுறுகின்றனர். சூரியனும் இப்புவலக அதிசயங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததினாலே அலுப்புற்றவன்போல அசைந்தசைந்து குடபால்மறைந்தான்.

அப்போது பூமடந்தை இருளாகிய கறுப்பு வஸ்திரத்தைப் போர்த்தினார். அழகிய பெண்ணின் முகம் போல் உருவமைந்த செந்தாமரை மலர்கள் 'தற்போதுள்ள கள்வரைக்கண்ட ஒருவன் ஒடுங்குவது' போன்று இருளைக் கண்டு ஒடுங்கலாயின. இரவராணி போன்ற நறுமலர்கள் மணங்கமழ்ந்தன. மதுவுண்டுகளித்த சுரும்பினங்கள், மதுவின் வெறியினால் மலர்களின் பக்கங்களிலே படுத்தாறங்கின. வரவா இருளும் அதிகரித்து, ஆகாயத்தில் விண்மீன்கள் விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. வீடுகளிலெரியும் வெளிச்சத்தைக் கண்டு எவ்விடங்களுக்குச் செல்வோமென்று, பகல்முழுவதும் தாமரைமேல் வீற்றிருந்த திருமடந்தை மயங்கலாயினார்.

இந்நேரம் சகல சனங்களுக்குமுன்பு தோய்ந்த சிலர் போசனம் செய்கின்றார்கள். சிலர் சயனத்திற்குப் போய் விட்டார்கள். எங்கும் நிர்ச்சத்தமாயிருக்கின்றது. ஆ! என்ன ஆறுதலான நேரம். மனமும் தேகமும் ஓயும் நேரம். சகல சிவராசிகளும் இயற்கையாக ஓய்ந்திருக்க ஏற்பட்ட நேரம். தம்வழியால் பொருள் சம்பாதித்து, தம்மையும் தம் பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு, பகல்முழுதும் தாங்களடைந்த தேகவிளைப்பை ஆற்றும்படி ஓரிடத்தில் படுத்த ஆறுதலையும் நேரம். அதம் வழியால் பொருளைச் சேகரிக்கும், தற்போதைய திருடர்களுக்குவந்த நேரம். தென்றற்காற்றின் வீசலினாலே சையையன்றி வேறெவ்வித சத்தமும் கிடையாது. ஆனால், இந்நேரத்தில் சக்கரவாகைப் பட்சியும், கள்வரைப் பிடிக்கும் தொண்டர் குழாமும் களிப்புடன் கண்விழிப்புற்றனர் எனலாம்.

இ. சதாசிவம், S. S. C.

அரணைப் பாடசாலை, புண்ணைக்கட்டுவன்.

“சூர்பவை கற்றுக் கற்றாள் கொழுக்” என்பது எங்கள் தாத்தாவும் பாட்டியும் சொல்லித்தந்த திருமந்திரம்.

ஒற்றுமையுடனிருந்தபொழுது எழுதுகளைச் சிங்கம் கொல்லமுடியாமற் போய்விட்டது. ஒற்றுமையற்றபோது இலகுவாகக் கொன்று தின்றவிட்டது. இது எங்கள் எல்லோருக்குமே தெரியும் இக்கதை கற்றதனால் பெறும் படிப்பினை என்ன? எல்லாரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

எங்கள் தாய் இலங்காதேவி. சிங்களவர்களுக்கும் அவள்தான் தாய். சிங்களவர்கள் எங்கள் சகோதரர்கள். இரத்தம் ஒன்றுதான். அந்தநாளில் நாம் ஒற்றுமையுடனிருந்திருக்கத்தான் வேண்டும். எங்கள் ஒற்றுமையைக் கண்டு பொருமை கொண்டு தாம் நியமைய விரும்பி, சிங்கம் எழுதுகளைப் பிரித்ததுபோல ஒரு சாதியினர் எங்களைப் பிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் அந்நியர். எங்களை ஆடுமாடுகளின் நினைத்து மேய்க்கின்றனர்.

கேவலம்! நாங்களும் எங்களை ஆடுகளெனவும், அவர்களே இடையர்களாகவும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். காகம், கிளி, எழும்பு போன்ற பிராணிகளை சுயேச்சையாகத் திரிகின்றன. நாம் ஆற்றிவடுபெற்று முனிதென்று பிறந்தது எதற்காக? அவர்களுக்கு என் அடிமைப்பெண்ணும்? தேரூல் வெள்ளையாயில்லாதபடியாலே! நாங்கள் எங்களை உணர்ந்து கொள்ளுவதில்லை. சிங்கமொன்று தான் சிங்கமென்று அறியாத கதை யொன்றுமிருக்கிறது. ஆடுகளுடன் கேர்ந்து சிங்கமொன்று மேய்ந்து திரிந்ததாம். நரி கூடத் தூரத்தினால் இதுவும் ஒடுமாம். வேறொரு சிங்கம் இதன் பேய்த்தனத்தைச் சொல்லி, “நீ சிங்கம். வேண்டுமானால் கண்ணடியில் பார்” என்றதாம். அதன்பிறகுதான் அது, தான் சிங்கமென அறிந்து அந்த ஆடுகளைக் கொன்று புசித்ததாம். இக்கதைபோல எங்களுக்கு ஒரு வர்க்கை சொல்லி நிறுபித்துக் காட்டினாற்றான் விளங்கும்.

முதல் ஒற்றுமைக்கு வேண்டியது, ஆரோடு ஆள் பழகுதல், சிங்களவரும் தமிழரும் தங்கள் இரு பாஷைகளையும் பயின்றகொண்டபாற்றான் இதற்கு இலகுவாக இருக்கும். இதுகாரணமாக சிறு கிளர்ச்சியொன்று தொடங்கித்தானிருக்கிறது. சிங்களம் தமிழ் ஆட்களுக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. இதற்கு முதல் முதலாக உதவி செய்வ வந்தவர் புத்தகுற 'புரிசுமண' அவர்களே. 'ஆந்த புரிசுமண வித்தியாசிலை' யொன்று தமது புத்தகையிலே அமைத்து சிங்களம் கற்பிக்கிறார்கள். நாங்கள் சென்று கற்பது அவசியம்.

காணை காட்சி கருத்துவந்து காணாமல், விண்ணு கழுத்தது மெலிவேனோ பைகுகளியே.

வறுமையின் வளம்

வறுமையுள் செல்வமும் ஒருவர் பங்கல்ல. செல்வம் சகடக் கால்போல் வரும். செல்வம் ஒருவனுக்கு மிக்க உதவி உடைத்து. செல்வத்தால் ஒருவன் பல இன்பங்களை அனுபவிக்கக்கூடும். அவன் எடுத்த காரியத்தை முடிந்தல் எளிது.

“பணம் என்றால் பிணமும் வாய்கிறக்கும்” என்பது ஆயின் ஒருவன் ஐசுவரியவானாய் இருந்து பேரின் பமடைதல் அரிது. “சீரியர் கெட்டாலும் சீரியரே சீரியர் மற்றல்லாதார் கெட்டால் கென்னாகும்.” என்றபடி பெரியோர் வறுமையா யிருப்பினும், அல்லது செல்வமாய் இருப்பினும் பெரியவர்களே. அவர்கள் செல்வமானதால் கீழ்ப்பு கொள்ளவும் மாட்டார். அல்லது வறுமையானதால் துன்புறவும் மாட்டார்.

வறுமை யுடையவனுக்குக் கடவுளைப்பற்றிய சிந்தனை எப்போதும் குடிக்கொண்டிருக்கும். அவனுக்குப் பணயோசனையோ காணியைப் பற்றிய யோசனையோ, தானே பெரியவனென்னும் யோசனையோ கிடையாது.

“இரந்து மிரப்பார்க்குக் கொடு” என்றபடி, தான் இரந்தாலும் பண்ணிடம் வந்து இரப்பவருக்கு உள்ளதை சந்துவிடுவான்.

வறுமை வந்தால் பெருமை குன்றும், பொருமை நீங்கும், வீரம் விலகும், அறியாமை அழியும், ஞானம் பிறக்கும்.

வறுமை எம்மனோர்க்கு எவ்வளவோ உதவியுள் ளதாய் இருந்தலை நாம் கண்ணாடிக் கண்டோம்.

வறுமை யுடையார் என்பது பிச்சை யெடுத்திச் சீலிப்பவர் அன்று. பலர் வறியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சிலரினுள் சிலரே பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

ஒருவன் தானேசஷ்டப்பட்டு உழைத்ததைக் கொண்டு கூழாயினும் சமைத்துச் சாப்பிடுவன் அது பிறரிடம் வாங்கிச் சாப்பிடும் அமிர்த்தத்திலும் மேலானதாம்.

ஒரு வறியவனுக்கு யாரையிட்டுத் துக்கம். இரவில் அயர்ந்த நித்திரை செய்வான். பகல் நேர ஓய்வு சமயங்களில் தன் குழவிஞாடன் கொஞ்சி விளையாடியும் இனிய பாக்களில் மதரமான மழலைச் சொற்களை நுகர்ந்தும், சிறுகை அழாவியகுகை அமிழ்தினு யினிதாயுண்டும் சதாஇன்புறுவான்.

செல்வம் ஒருவனுக்கு எத்தனையோ தீங்கு விளைக்கும்.

“செல்வம்வந் துற்றகலை தெய்வமும் சிறிதுபேணார், செய்வன தெரிந்து செய்யார் சுற்றமுந் துணையும் நோக்கார்” என்றபடி செல்வம் வந்ததும் கடவுளை நினையார். தாம் செய்யும் வேலைகளை யோசித்துச் செய்யார். உற்றார்

இளைஞர் போட்டி 1/39

[முடிவு தேதி 1-2-39]

1	2	3	
		4	
5			6
		7	
8			

இட வலம் :

1. சிவன் பெயர்
4. ஊழ்
5. ஒரு பெண்ணின் பெயர்
7. கோபம்
8. மயக்கம்

மேல் கீழ் :

1. தூறசெய்யுட்பிரபந்தம்
2. ஓர் வீணை
3. மதன் மனைவி
6. ஓர் படைக்கலம்.

போட்டி ஆசிரியரின் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படுகிறேன்.
பெயர்..... அக்கத்தவர் நம்பர்.....
கிராமம்.....

நிபந்தனைகள்

1. 'ஈழகேசரி' இளைஞர் சக்க அக்கத்தவர்கள் மாத்திரமே போட்டியிற் சலந்தகொள்ளலாம்.
2. ஒருவர் எத்தனை விடைகளேனும் அனுப்பலாம், ஆனால் ஒவ்வொன்றும் அச்சக் கூடனிலேயே இருக்கவேண்டும்.
3. விடைகளெல்லாம் "இளைஞர்போட்டி 1/39, ஈழகேசரி காரியாலயம், கன்னடம்" என்ற விவரம்மிடப்பட்டு 1-2-39 புதன்மீழமை மாலை 3 மணிக்குமுன் காரியாலயத்தைச் சேரவேண்டும்.
4. சரியான விடைகளை அனுப்பியவர்களில் முதலாவதாய்த் தெரியப்படுபவருக்கு முதற்பரிசு ரூபா 3-ம், இரண்டாவதாகுக்கு இரண்டாம் பரிசு ரூபா 1-ம் கொடுபடும்.
5. போட்டியாசிரியரின் தீர்ப்பே முடிவானது.

—தார்த்தா.

உறவினரைக் கவனியார். இன்னும் பல பாவங்களைச் செய்ய எத்தனிப்பார்.

ஆகவே வறுமை ஒருவனுக்கு உதவி உடையதாய் இருத்தலையும் செல்வம் தீங்கு விளைக்குந் தன்மையுடையதாய் இருத்தலையும் நாம் இங்கு காணக்கிடக்கின்றது.

அ. சின்னத்துரை, J. S. C. மாணவன்
கட்டைவேலி, மெ. யி. பாடசாலை

காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்ன அருள், வேந்தன் எமையிழுத்து மேவுவதே பைங்களியே.

ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கம்

[16 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்கு]

அன்புள்ள குழந்தைகளே!

இருந்தாற்போலிருந்து போன் பேத்திகளுக்கெல்லாம் தாத்தாவின்மேல் ஒரு அழர்வ அன்பு பிறந்திருக்கிறது! சில போன் பேத்திமார் தாத்தாவின் சுகத்தை விசாரிக்க, வேறு சிலர் தாத்தாவின் மூக்குக் கண்ணாடியின் ஷேமத்தை விசாரிக்கிறார்கள்! மூக்குக்கண்ணாடியைப்பற்றிச் சொன்னபோது நேற்று மாலை நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றிச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை.

எனக்கு அருமையாக ஒரு போன் வாங்கியனுப்பிய மெள்ளிக்கம்பி மூக்குக்கண்ணாடியை நான் ஒரு போதும் விட்டுப் பிரிவதில்லை. நான்தான் விட்டுப் பிரிய விரும்பினாலும் அது பிரியாது. அந்தக் கண்ணாடி மிகவும் பழமையான ஒரு பொருள்.

நேற்று மாலை ஒரு சின்னஞ் சிறு போன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான். பொல்லாத பயல் அவன். எப்போதாவது அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் தாத்தாவின் தாடிக்கும் மூக்குக் கண்ணாடிக்கும் ஆபத்துத்தான். பாட்டி ஒரு பக்கத்திலிருந்து அந்தப் போப்பயலின் அம்மாவோடு ஊர்க்கதை பேசிக்கொண்டிருந்தாள். நான் ஒரு புத்தகத்தைோடு சாய்வு நாற்காலியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். வந்தான் அந்த வால். என் கண்ணாடி கண்ணாய்க் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணாடியை வெட்டுக்கொண்டு இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு துண்டாக்கி விட்டான்! திடுக்கிட்டெழுந்து பார்த்தேன். கொஞ்சநேரம் அந்தப் பயல் வெற்றியோடு என்னை முறைத்துப் பார்த்தான். பின்னர் எங்கேயோ கண்ணாடியோடு மறைந்துவிட்டான். சிறிது நேரம் கழித்து அவன் அந்த முறிந்த துண்டுகளோடு ஒரு துண்டு தாலுஞ்சேர்த்து என்னிடம் கொண்டு வந்தான்! பாட்டியும் மற்ற அம்மாவும் சிரித்தார்கள்! எனக்கும் சிரிப்பு வந்தது! இன்று நான் போட்டிருக்கும் கண்ணாடி முன்னையப்போல் குளிர்ந்திருந்தேழுதும்போதெல்லாம் தழன்று விழுவதில்லை. நால் போட்டுத் தலையைச் சுற்றிப் பின்புறத்தில் கட்டியிருக்கிற தல்லவா?

உங்களில் எத்தனைபோர் பெரிய சித்திரகாரர் என்று சொல்லுங்கள்! வரைதலின் யார் சிறந்தவரென்று தாத்தா பரிசேதிக்க விருப்புகிறார். ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்திற்கு ஒரு பக்கத்தை நங்கள் கல்வியனுபந்தத்தில் கைப்பற்றி விட்டோம். ஆனால் அதற்கென ஒரு பிரத்தமமான அழகான தலையங்கமொன்று வேண்டாமா? ஆகையால் அந்தச் சித்திர வேலையை உங்கள் கையால் தான் செய்யவேண்டுமென்று எனது விருப்பம். சங்கத்துக்கேற்ற அழகான சின்னங்கள், "ஈழகேசரி இளை

ஞர் சங்கம்" என்ற பெயர், வேறு ஏதாவது ஆற்றான கோடுகள் உள்ளதாய் 3½" x 1½" அளவில் தனிபேமைபேரை வேலையாக ஒரு அழகான சித்திரம்மைத்து, தாத்தா, C/o 'ஈழகேசரி' சன்னகம் என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்புங்கள். கடைசித்தேதி பெப்ரவரி 15. மிகவும் திறமான சித்திரத்தை அச்சுக்கு உபயோகிப்போம். சித்திரகாரருக்கு ஒரு அழகான பரிசு அனுப்பப்படும். எங்கே பார்க்கலாம் முயற்சியுங்கள்.

அடுத்த வாரம் ஒரு விசேஷ சங்கதி உங்களுக்குத் தெரிவிக்க இருக்கிறேன். ஆகையால் அடுத்தவாரக் கல்வியனுபந்தத்தில் சங்க அறிக்கையைப் பார்க்கத் தவறாதீர்கள். புதிய போட்டியொன்றும் பிரசுரிக்கப்படும்.

உங்களன்புள்ள,
தாத்தா.

தாத்தா பதில்

வே. தி. நடராசா. — உமது சந்தா நம்பரைத் தெரிவித்தால் அடுத்த வாரங்களில் உமது கதை வெளியிடப்படலாம்.

ச. வரதாசன். (168) — உமது அபிப்பிராயத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன். சென்றவாரம் நான் எழுதியதைப் படித்துப்பாரும், நாம் எங்கள் சங்கத்தினராகச் சேர்ந்து மகாநாடு கூடும்போது ஒரு மலர் வெளிவரலாம். பணத்தை விரயமாக்கும் விஷயங்களில் கலந்துகொள்ளவேண்டாம். நீர் கேட்கும் மனிதர் எம். ஏ. படிக்கவில்லை. திருச்சிநுப்பள்ளி எக்ஸ்சல் கலாசாலையில் 'இன்டர்மீடியட்' வகுப்பில் இருந்தார். மிகுதி விஷயங்கள் சரி.

சீ. அரோத்தினம் (180) — ஒரு கதைக்கு ஏற்ற சம்பவம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். வெறுமனே ஒருவன் இருந்தான். மிகவும் திறமையாகப் படித்தான் என்று முடித்தால் போதாது. அதற்குள் ஒரு சம்பவத்தை வைத்து முடிக்க முயல்வேண்டும். அப்போதுதான் கதை முடிவுபெறும். உமது 'மீளாஞ்சித்ததை ஒன்றில் கல்யாணஞ் செய்தவைக்கவேண்டும், அல்லது கொலை செய்துபோடவேண்டும்! தாத்தா மாதிரி அதற்குப் பாத்திரவாளியாகமாட்டார்!

[திற்ப்பு:— சந்தாவைப் புதுப்பிக்க விரும்புவர்கள் புதிய விண்ணப்பம் அனுப்பத் தேவையில்லை. சந்தாப்பணத்தை முத்திரையாக அனுப்பிப் பழைய சந்தா எண்ணையே குறிப்பிடவேண்டும். புதிய பத்திரம் அனுப்பினால் புதிய அங்கத்தவராக நேரும். பழமையை விட்டுவிடுவதா?]

வேளிவந்துவிட்டது!

வேளிவந்துவிட்டது!!

விசாகம்பெருமானையரவர்கள்

இயற்றிய

யாப்பிலக்கணம்.

(நீந்தமான பதிப்பு)

விலை சதம் 35.

தனலக்குமி புத்தகசாலை, சன்னகம்.

காழ்ப்பாணம்-மயிலிட்டிதற்கு "தீநாமகண்டிய" ததிலிருக்கும் நா. பொன்னையா என்பவரால்; கன்னடம் 'தலையாட்டி' யிலுள்ள தீநாமகண்டியத்திரகாலையில் 1939-ம் ஆண்டு ஜனவரி 29 உடனடியாகக் கிடைக்காதே அச்சிடுவிகப்பெற்ற வெளியிடப்பட்டது